

[Alfred Jensen.]

motiveret, hvorfor vi har stillet dette ændringsforslag, og derfor skal jeg afstå fra at komme med yderligere begrundelse derfor.

Jeg anbefaler, at man ser med velvilje på vore ændringsforslag. Hvis lovforslaget skulle få en udformning i overensstemmelse hermed, kan man regne med vor støtte til dets gennemførelse ved tredje behandling; men i modsat fald må vi forbeholde os vor stilling, og den vil jeg så redegøre for ved tredje behandling.

Thisted Knudsen: Jeg gjorde i det høje folketing ved lovforslagets første behandling rede for mit partis principielle synspunkter i denne sag, og jeg skal i det store og hele henvise dertil. Da vi påbegyndte udvalgsarbejdet, havde vi det spinkle håb, at regeringspartierne, alt taget i betragtning, ville indlade sig på realitetsforhandlinger om lovforslaget og de principper, der var nedfældet heri, men jeg må for min part erkende, at dette håb blev beskæmmet. Det viste sig ret hurtigt under udvalgsforhandlingerne, at regeringspartierne ikke var sindet at drøfte de principper, hvorom der var uenighed.

Ordføreren for udvalget, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, har allerede nævnt — og det fremgår også af betænkningen — at udvalget for Danske Dagblades Fællesrepræsentation har haft foretræde for folketingsudvalget, og ingen i dette høje ting er jo uvidende om, at udvalget, der repræsenterer samtlige dagblade her i landet med undtagelse af Social-Demokraten og Land og Folk, i denne situation meget indtrængende henstillede til folketingsudvalget at tilvejebringe en ordening med øjeblikkelig virkning, således at man forhindrede en eventuel gentagelse af den situation, som var opstået i foråret 1956, hvor samtlige dagblade havde mistet mødet med undtagelse af den socialdemokratiske og den kommunistiske presse. Vi havde ventet, at denne meget indtrængende og sagligt begrundede henvendelse under henvisning til ytringsfriheden ville have gjort et vist indtryk på udvalgets medlemmer, ikke mindst når man tager den stilling i betragtning, som det høje folketing tidligere havde indtaget til spørgsmålet om sikring af ytringsfriheden under en arbejdskon-

flikt. Men vi oplevede faktisk det, at regeringspartierne afviste. Nu fremhæver udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, at man dog imødekom os på ét punkt, idet man var villig til, forstod jeg, at henvise spørgsmålet om dagspressens stilling under en konflikt til fornyet behandling i arbejdsretskommissionen, men jeg forstod også, at dette tilbud nu er bortfaldet.

Under henvisning til den stilling, vi har indtaget, må jeg først gøre den bemærkning, at når regeringspartierne erkender, at en fornyet behandling under alle omstændigheder vil være sagligt forsvarlig, ligger der efter min opfattelse deri samtidig en erkendelse af, at spørgsmålet ikke er løst helt tilfredsstillende, at man på en helt anden måde må sikre dagspressen. Vi foreslog i udvalget, som det fremgår af betænkningen, at man øjeblikkelig måtte hjælpe dagspressen, hvis en alvorlig situation skulle indtræffe, og vi foreslog derfor, at voldgiften blev den afgørelsesmåde, der måtte benyttes, hvis parterne ikke kunne blive enige om nye overenskomster. Dette forslag blev afvist. Når vi ikke ville tiltræde den højtærede arbejds- og boligministers forslag om henvisning til kommissionen på ny i den form, hvorunder forslaget blev stillet, var det netop under indtryk af dagbladenes henvendelse, der ønskede foranstaltninger truffet med øjeblikkelig virkning.

Jeg har forstået ordføreren for udvalget sådan — jeg går ud fra, at det er rigtigt — at man ikke i den nuværende situation ønsker at træffe særlige foranstaltninger med hensyn til dagspressen. Man henviser til de forhandlinger, der i øjeblikket foregår mellem de to parter, og siger, at det ville virke skadeligt, for ikke at sige ødelæggende for forhandlingerne, hvis der nu kom en særordning for pressen. Jeg kan nu ikke se, at dette synspunkt er rigtigt. Man må efter min mening være kommet så langt i et folkestyret land, at det anerkendes, at dagspressen er fundamentet for ytringsfriheden i dette folkestyre, og at alle parter må give indrømmelser for at sikre denne ytringsfrihed. Når vi ikke kunne gå med til den højtærede ministers forslag, var det, fordi der ingen sikkerhed var for, at man kunne nå igennem rettidigt.